

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 kwietnia 2011 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący:	SSA Andrzej Krawiec
Sędziowie:	SSA Ryszard Ponikowski (spr.) SSA Robert Wróblewski
Protokolant:	Iwona Łaptus

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej del. do Prok. Apelacyjnej Beaty Lorenc - Kociubińskiej

po rozpoznaniu w dniu 21 kwietnia 2011 r.

sprawy **T. J.** oskarżonego z art. 280 § 1 kk i art. 13 § 1 kk w zw. z art. 280 § 1 kk i art. 148 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk, art. 281 kk i art. 279 § 1 kk;

P. J. oskarżonego z art. 280 § 1 kk i art. 13 § 1 kk w zw. z art. 280 § 1 kk i art. 148 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk oraz

P. B. oskarżonego z art. 280 § 1 kk; art. 13 § 1 kk w zw. z art. 280 § 1 kk i art. 148 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk, art. 281 kk, art. 278 § 1 kk i art. 279 § 1 kk

z powodu apelacji wniesionych przez oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego w Świdnicy

z dnia 20 grudnia 2010 r. sygn. akt III K 215/10

I. zaskarżony wyrok wobec oskarżonych T. J., P. J. i P. B. utrzymuje w mocy, uznając apelację każdego z oskarżonych za oczywiście bezzasadną;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. C., adw. Z. F. G. i adw. S. P. po 600 zł tytułem nie opłaconej obrony oskarżonych z urzędu w postępowaniu odwoławczym oraz po 138 zł z tytułu zwrotu podatku VAT;

III. zwalnia oskarżonych od ponoszenia kosztów sądowych za drugą instancję.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Świdnicy po rozpoznaniu sprawy T. J., P. J. i P. B. oskarżonych o to, że:

I. w dniu 13 kwietnia 2010 r. w B. G., w woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu, po uprzednim zastosowaniu przemyocy fizycznej wobec H. S. (1) w postaci złapania za szyję, zasłonięcia ust oraz chwycenia za rękę, zabrali w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie nie większej niż 60 zł. na szkodę wymienionego pokrzywdzonego

tj. o czyn z art. 280 § 1 k.k.

II. w nocy z 13 na 14 kwietnia 2010 r. w B. G., w woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu, w zamiarze bezpośrednim użycia przemyocy wobec H. S. (2) i zaboru należących do niego pieniędzy, zastosowali wobec niego przemoc fizyczną w postaci bicia, kopania oraz zadawania uderzeń po całym ciele drewnianym krzesłem i spowodowali u niego mnogie obrażenia powłok twarzy, głowy, szyi, klatki piersiowej i kończyn górnych, wylew krwawy pod oponę miękką i twardą, podbiegnięcie krwawe w obu mięśniach skroniowych, w tkankach mięśni szyi, klatki piersiowej, obustronne mnogie złamania żeber, po stronie lewej z przemieszczeniami i zapadnięcia się klatki piersiowej, uszkodzenie płuca lewego odłamkami żeber, wylewy krwawe do obu jam opłucnowych i jamy otrzewnowej, pęknięcie śledziony, wątroby, oraz nadnercza prawego z krwiakiem śródtkankowym okolicy nadnercza, czego skutkiem było pozbawienie życia H. S. (1), nastąpienie którego to skutku przewidywali i na niego się godzili, przy czym przestępstwa rozboju nie dokonali z uwagi na nie znalezienie pieniędzy w mieszkaniu pokrzywdzonego,

tj. o czyn z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 280 § 1 kk i art. 148 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

a nadto T. J. i P. B. i K. B.

oskarżonych o to, że:

III. w dniu 16 lutego 2010 r. w B. G., w woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z ustalonym nieletnim oraz działając wspólnie i w porozumieniu z ustalonym nieletnim oraz nieustalonym sprawcą, w celu utrzymania się w posiadaniu uprzednio zabranej w celu przywłaszczenia rzeczy w postaci zgrzewki piwa „Piaś Wrocławski” o łącznej wartości 68, 40 zł. na szkodę J. S. (1), bezpośrednio po dokonaniu kradzieży użyli wobec A. L. przemyocy w postaci odpychania jej rękoma

tj. o czyn z art. 281 k.k.

a nadto P. B. oskarżonego o to, że:

IV. w dniu 16 lutego 2010 r. w B. G., w woj. (...), wykorzystując chwilową nieobecność J. K., zabrał w celu przywłaszczenia telefon komórkowy marki „LG GB 220” o wartości 400 zł. na szkodę wymienionej pokrzywdzonej

tj. o czyn z art. 278 § 1 k.k.

a nadto K. B. oskarżonego, o to, że:

V. w dniu 14 lutego 2010 r. w B. G., w woj. (...), wykorzystując chwilową nieuwagę małoletniej A. B., zabrał w celu przywłaszczenia telefon komórkowy marki „Samsung Avilla” o wartości 400 zł. na szkodę A. B.,

tj. o czyn z art. 278 § 1 k.k.

a nadto T. J., P. B. i D. B. oskarżonych o to, że:

VI. w dniu 24 lutego 2010 r. w B. G., w woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu, po uprzednim zerwaniu linki zabezpieczającej mechanizm przesuwanych drzwi wejściowych, dostali się do wnętrza marketu (...), skąd zabrali w celu przywłaszczenia dwie butelki wódki o pojemności 0,7 l każda marki „Absolwent” o łącznej wartości 47,56 zł. na szkodę Dyskontu (...) S.A. w K.,

tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k.

wyrokiem z dnia 20 grudnia 2010r. podjął rozstrzygnięcia następującej treści:

I. oskarżonych T. J., P. J. i P. B. uznał za winnych popełnienia czynu opisanego w punkcie I części wstępnej wyroku, tj. czynu z art. 280 § 1 kk i za to na podstawie tego przepisu wymierzył im kary po 3 (trzy) lata pozbawienia wolności;

II. oskarżonych T. J., P. J. i P. B. uznał za winnych tego, że w nocy z 13 na 14 kwietnia 2010 r. w B. G., w woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu, w zamiarze bezpośrednim zaboru należących do H. S. (1) pieniędzy, zastosowali wobec niego przemoc fizyczną w postaci bicia, kopania oraz zadawania uderzeń po całym ciele drewnianym krzesłem i spowodowali u niego mnogie obrażenia powłok twarzy, głowy, szyi, klatki piersiowej kończyn górnych, wylew krwawy pod oponę miękką i twardą, podbiegnięcie krwawe w obu mięśniach skroniowych, w tkankach mięśni szyi, klatki piersiowej, obustronne mnogie złamania żeber, po stronie lewej z przemieszczeniami i zapadnięcia się klatki piersiowej, uszkodzenie płuca lewego odłamkami żeber, wylewy krwawe do obu jam opłucnowych i jamy otrzewnowej, pęknięcie śledziony, wątroby, oraz nadnercza prawego z krwiakiem śródtkankowym okolicy nadnercza, czego skutkiem było pozbawienie życia H. S. (1), nastąpienie którego to skutku przewidywali i na niego się godzili, przy czym przestępstwa rozboju nie dokonali, z uwagi na nie znalezienie pieniędzy w mieszkaniu pokrzywdzonego, to jest popełnienia czynu z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 280 § 1 kk i art. 148 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i za to na podstawie art. 148 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk wymierzył:

a) oskarżonym T. J. i P. B. kary po 15 (piętnaście) lat pozbawienia wolności,

b) oskarżonemu P. J. karę 13 (trzynastu) lat pozbawienia wolności;

III. oskarżonych T. J., P. B. i K. B. uznał za winnych popełnienia czynu opisanego w punkcie III części wstępnej wyroku, przyjmując, iż działali wspólnie i w porozumieniu z trzema innymi osobami, tj. czynu z art. 281 kk i za to na podstawie tego przepisu wymierzył im kary po 1 (jednym) roku i 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności;

IV. oskarżonego P. B. uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie IV części wstępnej wyroku, tj. czynu z art. 278 § 1 kk i za to na podstawie tego przepisu wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

V. oskarżonego K. B. uznaje za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie V części wstępnej wyroku, tj. czynu z art. 278 § 1 kk i za to na podstawie tego przepisu wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

VI. oskarżonych T. J., P. B. i D. B. uznał za winnych popełnienia czynu opisanego w punkcie VI części wstępnej wyroku, tj. czynu z art. 279 § 1 kk i za to na podstawie tego przepisu wymierzył im kary po 1 (jednym) roku pozbawienia wolności;

VII. na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 kk połączył oskarżonym orzeczone kary, tj.:

- oskarżonemu T. J. kary pozbawienia wolności orzeczonej w punktach I, II, III, i VI części dyspozytywnej wyroku i wymierzył mu karę łączną 15 (piętnastu) lat pozbawienia wolności,

- oskarżonemu P. B. kary pozbawienia wolności orzeczone w punktach I, II, III, IV i VI części dyspozytywnej wyroku i wymierzył mu karę łączną 15 (piętnastu) lat pozbawienia wolności,

- oskarżonemu P. J. połączył kary pozbawienia wolności orzeczone w punktach I i II części dyspozytywnej wyroku i wymierzył mu karę łączną 13 (trzynastu) lat pozbawienia wolności

- oskarżonemu K. B. połączył kary pozbawienia wolności orzeczone w punktach III i V części dyspozytywnej wyroku i wymierzył mu karę łączną 1 (jednego) roku i 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

VIII. na podstawie art. 69 § 1 kk i art. 70 § 2 kk warunkowo zawiesił wykonanie orzeczonych kar pozbawienia wolności:

- oskarżonemu K. B. orzeczonej wobec niego kary łącznej 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności na okres próby 5 (pięciu) lat,

- oskarżanemu D. B. orzeczonej wobec niego kary 1 roku pozbawienia wolności na okres próby 3 (trzech) lat;

IX. na podstawie art. 73 § 2 kk oddał oskarżonych K. B. i D. B. w okresie próby pod dozór kuratora sądowego;

X. na podstawie art. 72 § 2 kk zobowiązał oskarżonych K. B. i D. B. do naprawienia w całości szkody wyrządzonej przestępstwem:

- K. B. poprzez zapłatę kwoty 68,40 (sześćdziesiąt osiem 40/100) zł. na rzecz J. S. (2), D. B. poprzez zapłatę kwoty 47,56 (czterdzieści siedem 56/100) zł. na rzecz Dyskontu (...) S.A. w K.,

w terminie jednego miesiąca od daty uprawomocnienia się wyroku;

XI. na podstawie art. 63 § 1 kk zaliczył oskarżonym na poczet orzeczonych kar pozbawienia wolności okresy zatrzymania i tymczasowego aresztowania w sprawie:

- oskarżonemu T. J. na poczet orzeczonej kary łącznej 15 lat pozbawienia wolności zaliczył okresy: od 16 lutego 2010 roku do 17 lutego 2010 roku, od 25 lutego 2010 roku do 26 lutego 2010 roku, od 14 kwietnia 2010 roku do dnia 10 sierpnia 2010 roku i od dnia 30 sierpnia 2010 r. do dnia 20 grudnia 2010 roku,

- oskarżonemu P. B. na poczet orzeczonej kary łącznej 15 lat pozbawienia wolności zaliczył okres od 16 lutego 2010 roku do 17 lutego 2010 roku, od 25 lutego 2010 roku do 26 lutego 2010 r. i od 14 kwietnia 2010 roku do dnia 20 grudnia 2010 roku,

- oskarżonemu P. J. na poczet orzeczonej kary łącznej 13 lat pozbawienia wolności zaliczył okres od 14 kwietnia 2010 roku do dnia 29 czerwca 2010 roku,

- oskarżonemu K. B. na poczet orzeczonej kary łącznej 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności zaliczył okres od 16 lutego 2010 roku do dnia 17 lutego 2010 roku,

- oskarżonemu D. B. na poczet orzeczonej kary 1 roku pozbawienia wolności zaliczył okres od 25 lutego 2010 roku do dnia 26 lutego 2010 roku;

XII. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackich adw. A. C. i Z. F. G. w Ś. kwoty po 1.171, 20 (jeden tysiąc sto siedemdziesiąt jeden 20/100) zł., z VAT, zaś na rzecz kancelarii Adwokackiej adw. S. P. w W. kwotę 1.537, 20 (jeden tysiąc pięćset trzydzieści siedem 20/100) zł. z VAT tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonym T. J., P. J. i P. bano z urzędu;

XIII. zwolnił oskarżonych od ponoszenia kosztów sądowych zaś wydatki poniesione w sprawie od chwili wszczęcia postępowanie zalicza na rachunek Skarbu Państwa.

Powyższy wyrok Sądu Okręgowego zaskarżyli obrońcy oskarżonych P. J., T. J. oraz P. B..

Obrońca oskarżonego P. J. zaskarżył wyrok Sądu Okręgowego „...co do czynu opisanego w pkt. II części dyspozytywnej w zakresie dotyczącym orzeczenia o karze” i zarzucając wyrokowi w tej części rażąco niewspółmierność kary pozbawienia wolności wynikającą z jej wysokości wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez obniżenie oskarżonemu kary pozbawienia wolności do lat 10.

Obrońca oskarżonego T. J. zaskarżył wyrok na korzyść tego oskarżonego odnośnie czynów opisanych w pkt. I, II, III i VI sentencji wyroku, w części orzeczenia o karach za poszczególne czyny i w pkt. VII o wymierzonej karze łącznej. Zarzucając wyrokowi w tym zakresie „...obrazę prawa materialnego tj. przepisu art. 54 § 1 k.k. i niezastosowanie wobec oskarżonego szczególnej dyrektywy wychowawczego oddziaływania kary, która ze względu na młody wiek i

osobowość sprawcy winna mieć zastosowanie, poprzez wymierzenia oskarżonemu T. J. kar w niższym wymiarze, bowiem ta szczególna dyrektywa winna mieć charakter priorytetowy” – wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części i orzeczenie niższych kar pozbawienia wolności za poszczególne czyny, a także kary łącznej w niższym wymiarze, ewentualnie o uchylenie tego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Świdnicy do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego P. B. zaskarżył wyrok Sądu Okręgowego w zakresie orzeczonej kary na korzyść oskarżonego i zarzucając rażącą niewspółmierność kary łącznej orzeczonej względem oskarżonego, wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez wymierzenie oskarżonemu łagodniejszej kary łącznej, sytuowanej w dolnych granicach zagrożenia.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje

W ocenie Sądu Apelacyjnego żadna z trzech wniesionych apelacji nie zasługiwała na uwzględnienie. Brak było podstaw do uznania podniesionych w nich argumentacji za przekonujące i do uwzględnienia którejkolwiek z nich. Zarazem w świetle całokształtu okoliczności współdecydujących w tej sprawie o wymiarze kary każdemu w wyżej wymienionych oskarżonych, każdą z wniesionych apelacji uznać należało za oczywiście bezzasadną.

W pierwszym rzędzie stwierdzić trzeba, że Sąd Okręgowy przedstawił na dwóch stronach końcowej części pisemnego uzasadnienia wyroku szczegółową analizę okoliczności, które w tej sprawie miały znaczenie w przedmiocie wymiaru kary każdemu z oskarżonych. W szczególności Sąd meriti miał na względzie stopień winy oraz stopień szkodliwości społecznej czynów przypisanych oskarżonym, w tym nade wszystko zbrodni zabójstwa z uwzględnieniem, że oskarżeni zbrodni tej dokonali działając z zamiarem ewentualnym, okoliczności popełnienia tej zbrodni, a także dotychczasowy tryb życia oskarżonych, w tym uprzednią ich karalność i stopień zdemoralizowania każdego z oskarżonych, młodociany wiek oskarżonych T. J. i P. B., zachowanie się oskarżonego P. J. po dokonaniu zbrodni zabójstwa wspólnie i w porozumieniu z dwoma pozostałymi oskarżonymi. Sąd Okręgowy wyjaśnił też jakimi kierował się przesłankami wymierzając kary za zbrodnię zabójstwa zagrożoną w ustawie karami najsurowszymi - to jest 25 lat pozbawienia wolności i karą dożywotniego pozbawienia wolności - kary o charakterze niemającym szczególnego, eliminacyjnego charakteru, w tym, w stosunku do oskarżonych T. J. i P. B. po 15 lat pozbawienia wolności w stosunku zaś do oskarżonego P. J. karę 13 pozbawienia wolności, trafnie podkreślając, że kary te, mimo swojej względnej surowości, pozostawiają oskarżonym szansę na resocjalizację i powrót do życia w społeczeństwie.

Zważyć należy odnośnie do oskarżonego P. J., że wyrokiem Sądu Okręgowego przypisane mu zostały następujące przestępstwa: 1) dokonanie wspólnie i w porozumieniu z dwoma młodocianymi współsprawcami przestępstwa rozboju połączonego z wtargnięciem do mieszkania pokrzywdzonego H. S. (1); 2) dokonanie wspólnie i w porozumieniu z dwoma młodocianymi współsprawcami zbrodni zabójstwa H. S. (1), kierując się motywacją zaboru mienia. Przestępstwo to wiązało się z ponownym wtargnięciem tego samego dnia do domu pokrzywdzonego, a czynności sprawcze polegały na długotrwałym zadawaniu ciosów rękoma, kopaniu po całym ciele, uderzaniu krzesłem, następstwem czego były ciężkie i bardzo rozległe uszkodzenia ciała, w tym organów wewnętrznych pokrzywdzonego i jego zgon (biegła stwierdziła między innymi całkowicie załamaną, zapadniętą lewą stronę klatki piersiowej, porozrywane i porozwarstwiane mięśnie, opiniując nadto, że wszystkie doznane przez pokrzywdzonego obrażenia zlewały się i nie można było określić ilości spowodowanych obrażeń);

Obrońca tego oskarżonego kwestionując współmierność kary wymierzonej temu oskarżonemu, w bardzo lapidarnych wywodach skargi apelacyjnej podkreśla, że oskarżony ten przyznał się do zarzucanych mu czynów i szczegółowo opisał ich przebieg, wyraził szczery żal i był bardzo samokrytyczny, a nadto podjął, choć nieudolną, próbę ratowania życia swojej ofierze. Pomijając nawet fakt, że obrońca kwestionując karę wymierzoną za jedno z przestępstw przypisanych oskarżonemu P. J. nie kwestionuje wymiary kary łącznej wobec tego oskarżonego, tak sporządzenie uzasadnienia skargi w żadnym stopniu nie potwierdza zasadności podniesionego w niej zarzutu. Wszystkie bowiem z wymienionych okoliczności Sąd meriti miał na względzie wymierzając temu oskarżonemu karę, uwzględnił także jego zachowanie po popełnieniu przestępstwa (sprowadzające się do powrotu na miejsce zbrodni i wyniesieniu przed dom zwłok pokrzywdzonego z próbą zatrzymania samochodu i zwrócenia uwagi na stan pokrzywdzonego) i odpowiednio złagodził

wymierzoną mu karę w stosunku do kar wymierzonym współsprawcom. obrońca w żadnym stopniu nie wykazał, a w istocie rzeczy nie podjął nawet próby wykazania, że wymierzona temu oskarżonemu kara nosi cechy kary rażąco niewspółmiernie surowej, w tym, na czym ta rażąca niewspółmierność w tym wypadku polega oraz w którym miejscu i w jakim stopniu rozumowanie i oceny Sądu meriti były ewentualnie wadliwe.

Ponieważ Sąd Apelacyjny, w oparciu o własną lekturę ujawnionych w tej sprawie okoliczności istotnych dla wymiaru kary, nie znalazł żadnych podstaw do kwestionowania rozstrzygnięcia Sądu meriti w zakresie kary temu oskarżonemu wymierzonej, apelację tą należało uznać za oczywiście bezzasadną.

Odnosnie do T. J., został on skazany za: 1) dokonanie wspólnie i w porozumieniu z dwoma współsprawcami przestępstwa rozboju połączonego z wtargnięciem do mieszkania pokrzywdzonego H. S. (1); 2) dokonanie wspólnie i w porozumieniu z dwoma współsprawcami zbrodni zabójstwa H. S. (1), kierując się motywacją zaboru mienia. Przestępstwo to wiązało się z ponownym wtargnięciem tego samego dnia do domu pokrzywdzonego, a czynności sprawcze polegały na długotrwałym zadawaniu ciosów rękoma, kopaniu po całym ciele, uderzaniu krzesłem, następstwem czego były ciężkie i bardzo rozległe uszkodzenia ciała, w tym organów wewnętrznych pokrzywdzonego i jego zgon (biegła stwierdziła między innymi całkowicie załamana, zapadnięta lewą stroną klatki piersiowej, porzrywane i porozwarstwiane mięśnie, opiniując nadto, że wszystkie doznane przez pokrzywdzonego obrażenia zlewały się i nie można było określić ilości spowodowanych obrażeń); 3) popełnionego wspólnie i w porozumieniu z dwoma współsprawcami, w tym z nieletnim, przestępstwa kwalifikowanego art. 281 k.k.; 4) popełnienia wspólnie i w porozumieniu z dwoma współsprawcami przestępstwa kradzieży z włamaniem (z art. 2279 § 1 k.k.).

Obrońca tego oskarżonego w skardze apelacyjnej nie kwestionowała ani ustaleń o do stanu faktycznego, ani też kwalifikacji prawnej czynów przypisanych temu oskarżonemu. W apelacji bardziej jeszcze treściowo lapidarnej od sporządzonej poprzez obrońcę oskarżonego P. J. podniosła, że oskarżony T. J. w czasie popełniania przypisanych mu czynów był młodociany; stwierdziła fakt, że Sąd orzekł wobec tego oskarżonego karę 15 lat pozbawienia wolności odstępując od wymarzenia kary 25 lat pozbawienia wolności wobec ustalenia, że współdziałał on w dokonaniu zbrodni zabójstwa w zamiarze ewentualnym oraz wyraziła przekonanie, że Sąd całkowicie pominął dyrektywę szczególną zawartą w przepisie art. 54 § 1 k.k.

Wobec tak treściowo sporządzonej motywacji zawartej w uzasadnieniu skargi apelacyjnej obrońcy tego oskarżonego, praktycznie brak jest możliwości podjęcia jakiegokolwiek oceny jej ewentualnej słuszności. Stwierdzić jedynie należy, że nie jest zgodny z faktami procesowymi zarzut jakoby Sąd meriti całkowicie pominął dyrektywę art. 54 § 1 k.k., skoro Sąd wyraźnie podkreślił, że wymierzając oskarżonemu karę w granicach określonych w art. 32 pkt 3 k.k. uwzględnił między innymi młodociany wiek tego oskarżonego, a w ostatnim zdaniu wywodów poświęconych wymiarowi kary dodał, że „odstąpienie przez sąd od wymierzenia oskarżonemu kar surowszych, szczególnych rodzajowo, umożliwi im powrót do społeczeństwa po zakończeniu procesu resocjalizacji i powinno stanowić właściwą motywację do udziału przez oskarżonych w tym procesie”.

Sąd Apelacyjny nie znajduje żadnych przesłanek aby różnicować swoją ocenę trafności orzeczenia Sądu meriti odnośnie kary mierzonej temu oskarżonemu, w stosunku do oceny wyrażonej wyżej odnośnie do oskarżonego P. J., a zatem i tę apelację uznać należało za oczywiście bezzasadną.

Odnosnie do oskarżonego P. B., został ona skazany za: 1) dokonanie wspólnie i w porozumieniu z dwoma współsprawcami przestępstwa rozboju połączonego z wtargnięciem do mieszkania pokrzywdzonego H. S. (1); 2) dokonanie wspólnie i w porozumieniu z dwoma współsprawcami zbrodni zabójstwa H. S. (1), kierując się motywacją zaboru mienia. Przestępstwo to wiązało się z ponownym wtargnięciem tego samego dnia do domu pokrzywdzonego, a czynności sprawcze polegały na długotrwałym zadawaniu ciosów rękoma, kopaniu po całym ciele, uderzaniu krzesłem, następstwem czego były ciężkie i bardzo rozległe uszkodzenia ciała, w tym organów wewnętrznych pokrzywdzonego i jego zgon (biegła stwierdziła między innymi całkowicie załamana, zapadnięta lewą stroną klatki piersiowej, porzrywane i porozwarstwiane mięśnie, opiniując nadto, że wszystkie doznane przez pokrzywdzonego obrażenia zlewały się i nie można było określić ilości spowodowanych obrażeń); 3) popełnionego wspólnie i w porozumieniu

z czterema współsprawcami w tym nieletnim przestępstwa kwalifikowanego art. 281; 4) popełnienia wspólnie i w porozumieniu z dwoma współsprawcami przestępstwa kradzieży z włamaniem (z art. 279 § 1 k.k.); 4) dwukrotnych przestępstw kradzieży na rzecz osób prywatnych (art. 278 § 1 k.k.).

Również obrońca tego oskarżonego nie kwestionował winy i sprawstwa w zakresie czynów przypisanych temu oskarżonemu. Obrońca podkreśla natomiast fakt przyznania się tego oskarżonego do czynów jemu zarzucanych, wyrażenie żalu i skruchy, zrozumienie krzywdy jaką wyrządził oraz młodociany wiek tego oskarżonego.

Również w wywodach uzasadnienie tej apelacji trudno doszukać się rzeczowych argumentów polemicznych z ustaleniami i ocenami Sądu meriti. Obrońca jedynie konstatuje pewne okoliczności faktyczne, które wszakże Sąd meriti uwzględnił w ramach kary temu oskarżonemu wymierzonej. W żadnym zdaniu apelacji obrońca nie wyjaśnia na czym miałyby polegać błąd ocenny lub decyzyjny Sadu pierwszej instancji. Nie można uznać za wystarczające stwierdzenie jedynie faktów procesowo niekwestionowanych i wyrazić własne przeświadczenie, że kara powinna zostać wymierzona w łagodniejszych granicach. Zakwestionowanie zasadności decyzji Sądu meriti wymagałoby wykazania, że istotnie w danych okolicznościach, wyłożonych w apelacji i poddanych właściwej analizie logicznej, kara wymierzona zaskarżonym wyrokiem jest nie tylko niewspółmierna ale że jest ona niewspółmierna w stopniu rażącym.

Formalne przy tym wskazanie na dyrektywę art. 54 § 1 k.k. przez obrońcę tego oskarżonego, podobnie jak przez obrońcę oskarżonego T. J. niczego nie wyjaśnia. Norma ta zawiera wskazanie o charakterze powinnościowym ale nie obligującym do wymierzania kary złagodzonej. Kara musi być tak dostosowana do stopnia winy, stopnia szkodliwości społecznej, stopnia rozwoju psychicznego i poziomu intelektualnego sprawcy, dalszych jego cech osobowościowych, motywacji z jaką działał, stopnia jego deprawacji i demoralizacji i wszystkich dalszych dyrektyw o których mowa w art. 53 § 1 i 2 k.k. aby spełniała warunek kary współmiernej, a w stosunku do sprawcy młodocianego, aby przede wszystkim dawała szansę na wychowanie sprawcy. Wymierzając karę młodocianemu sąd musi w pierwszym rzędzie rozważyć, czy wychowanie sprawcy jest jeszcze możliwe, czy jest szansa, że podda się on procesowi resocjalizacji. W wypadku głębokiej deprawacji kara złagodzona prowadzić może do większego jeszcze rozzuchwalenia, wytworzenia w jego psychice przekonania o względnej bezkarności, niewielkiej uciążliwości kary, a w następnie pogłębienia jedynie procesu jego demoralizacji.

Sąd Apelacyjny utrzymując w mocy wyrok Sądu Okręgowego uznał jego pełną zasadność, również w zakresie kary wymierzonych oskarżonym i równocześnie całkowitą bezzasadności skarg apelacyjnych.

Z tych względów Sąd Apelacyjny orzekł jak w części dyspozytywnej wyroku.